

Odlišní, ale přesto spolu

Bethany Bartholomewová
(Podle skutečné události)

„Nechť uctívají jakkoli, kdekoli nebo cokoli si vyvolí.“
(Články víry 1:11.)

Ellie se se svou rodinou chystala navštívit bratrance a sestřenice, kteří žili hodně daleko. Tolik se těšila! Bratrance a sestřenice už neviděla velmi dlouho.

Před cestou rodiče Ellie řekli, že si musí o něčem promluvit.

„Když jsme spolu jako rodina, pokaždé se před jídlem modlíme. A také si někdy povídáme o Církvi, že?“ řekl tatínek.

„Ano!“ odpověděla Ellie.

„Na tomto výletě to bude trochu jiné,“ řekla maminka.

„Tvoje teta a strýc už na shromáždění nechodí. A nelíbí se jim, když o tom s nimi druzí mluví.“

Ellie se zamračila. „Proč se jim to nelíbí?“

„Neznáme všechny důvody,“ řekl tatínek. „Ale mají nás moc rádi. Myslím si, že se chtějí vyhnout tomu, abychom se nepohodli nebo aby nějak ranili naše city. A tak nás požádali, abychom s nimi o církevních záležitostech nemluvili.“

Ellie přikývla.

„I tak si tam můžeme číst písma a modlit se. Ale budeme to dělat, když budeme spolu sami,“ dodala maminka.

„A co u jídla?“ zeptala se Elliina sestra.

ILUSTRACE ZHEN LIU

„Uvidíme na místě,“ odpověděla maminka. „Pokud se nebudou před jídlem společně modlit oni sami, může každý z nás pronést modlitbu v duchu.“

„Tak dobře,“ řekla Ellie. „To zvládnou!“

Nazítří Ellie s celou rodinou nasedla do auta. Cesta trvala až do pozdního večera. Po příjezdu k domu bratranců a sestřenic jim teta a strýc pomohli odnést zavazadla. A pak šli všichni spát.

Druhý den ráno se Ellie pomodlila ještě předtím, než šla do kuchyně na snídani. Byla trochu nervózní z toho, jaká ta návštěva bude. Pak si k ní ale přisedla teta a vlídně se na ni usmála.

„Některé z nás dnes půjdou do salonu, který patří tvé sestřenici. Chceš jít s námi?“ zeptala se.

„Do kadeřnického salonu?“ zeptala se Ellie.

„Ano! Ty i tvá sestra si můžete nechat udělat účes, pokud budete chtít.“

Ellie se usmála a přikývla. To může být zábava!

Po snídani jeli autobusem do salonu. Ellie moc ráda pozorovala svou sestřenici při práci. Prsty jí při česání a pletení copánků kmitaly sem a tam. Když měly všechny účes hotový, uspořádaly si před zrcadlem v salonu módní přehlídku a užily si u toho spoustu legrace.

Další den hodně přšelo. A tak se všichni rozhodli zůstat doma a hrát společenské hry. Ellie a jedna její sestřenice hrály v týmu proti dvěma starším chlapcům. Dobírali si jeden druhého, zatímco s figurkami závodili po hrací desce.

„Vyhrály jsme!“ zvolala Ellie, když svou figurku posunula na cílovou pozici. Všichni si plácli

zdvíženou dlaní – a to i starší bratrance, kteří předstírali, že jsou mrzutí kvůli tomu, že prohráli.

Po několika dnech nastal čas vyrazit zpátky domů. Když se Ellie posadila dozadu do auta, slyšela, jak se rodina loučí.

„Bude se nám stýskat!“

„Zase brzy přijedte!“

„Máme vás moc rádi!“

A když se auto rozjelo, Ellie se na ně usmívala a mávala jim. Moc se jí tam líbilo. I když věřili každý trochu jiným způsobem, stále mohli být šťastnou rodinou. ●

Autorka žije v Georgii v USA.